

Underbilag b til Bilag 17.

For at skaffe Klarhed over hvorledes de i Aaret 1924 gennemførte Love vedrørende Bankerne og Oprettelsen af „Special-Fond“ og det „almindelige Fond“ havde virket, søgte Fuldmægtig Koed og Hugo Henius den 26. og 27. Oktober 1928 i Prag nærmere Oplysninger herom hos nogle fremtrædende Personligheder indenfor det czekoslovakiske Erhvervsliv og Bankvæsen. Der fremkom herunder følgende Oplysninger:

1. Fra Erhvervslivets Side fremkom der Udtalelser, der viste stor Tilfredshed med Virkningen af Lovene. Special-Fond havde bidraget til at afhjælpe Efterkrigsperiodens Vanskeligheder, og Oprettelsen af det almindelige Fond og de dermed følgende Garantier for Indlaanerne i Bankerne havde bibragt Befolkningen i Landet Ro og Tillid, og siden Lovens Ikrafttræden havde intet Banksammenbrud fundet Sted med Tab for Indlaanerne.

Paa Foranledning af det autonome Revisions-Institut var i Slutningen af Oktober Maaned den tidligere Wienerbankvereins czekoslovakiske Filialer, der var omdannet til et nyt Pengeinstitut, fusioneret med Union-Banken. Publikum havde haft noget Kendskab til Bankvereins Vanskeligheder, men paa Grund af Indlaanergarantien kunde Forhandlingerne vedrørende Fusionen finde Sted i Ro og uden nogen som helst Uro fra Indlaanernes Side.

2. Første-Direktøren i en Storbank i Prag meddelte, at Indlaanergarantien ikke spillede nogen Rolle for hans Pengeinstitut, som han ansaa for saa konsolideret, at det ikke kunde komme i Vanskeligheder. Han betragtede Fonds som en Uretfærdighed mod de store Banker, der ifølge Lovene maatte bidrage til at konsolidere mindre Konkurrenter og opfattede sin Banks Bidrag til Fondet som en ubehagelig aarlig Regning, men han maatte erkende, at der siden Lovens Ikrafttræden ikke havde været „run“ paa nogen Bank, hverken store eller smaa.

Ligeledes meddeltes fortroligt, at Specialfondet havde opfyldt sin Mission og i fuld Udstrækning havde anvendt sine Midler til at modvirke Krisen, og at man, da man var naaet til det Punkt, hvor Specialfondmidlerne fuldtud var anvendt, samtidig havde set Afslutningen paa Krisen.

3. En ledende Nationaløkonom i Czekoslovakiet, der var knyttet til Nationalbanken saavel som til Finansministeriet og selv havde deltaget i Udarbejdelsen af Lovene, udtalte som følger:

„Den czekoslovakiske Regering befandt sig i Aarene 1923—24 i en meget vanskelig Situation; Kapitalnøden var stor, Bankerne var kommet i Vanskeligheder, dels paa Grund af Inflation og frosne Krediter fra Industriens Side, som havde lidt svære Tab under Deflationen og dels paa Grund af, at Bankerne selv havde gjort Vareforretninger, og endelig var de Folk, der stod i Spidsen for de czekoslovakiske Banker, i mange Tilfælde uduelige, grundet paa at Bankvæsenet før Oprettelsen af Republikken havde været i Hænderne paa Østrigerne, og at derfor Banklederne var uden Rutine og uden Erfaring til at imødegaa de voldsomme Vanskeligheder, den almindelige Krise medførte. Der var paa dette Tidspunkt ikke nogen effektiv Banklov i Landet, og der var derfor ingen Grænser for hvilken Art Forretninger en Bank kunde gøre og heller ikke nogen Limitering af hvor store Risici en Bank maatte løbe med en enkelt Virksomhed i Forhold til Bankens Egenkapital.

I Aaret 1923 befandt Landet sig derfor i en stærk Depression. 3 Banker var brudt sammen, og Indlaanerne begyndte at tage Penge ud. Man maatte derfor i 1923—24 søge at udarbejde en Plan, der effektivt kunde imødegaa Vanskelighederne.